

STANDARDY OCHRONY DZIECI

W PARAFII PW. NMP POCIESZENIA W ZALESIU

I. ZAPISY OGÓLNE

1. Wstęp

Niniejszy dokument stanowi realizację obowiązku prawnego dotyczącego wprowadzenia we wszelkich instytucjach, w których przebywają dzieci, standardów ich ochrony przed krzywdzeniem [ustawa z dnia 28 lipca 2023 roku o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2023 poz. 1606)] jak i wskazań wynikających z Wytocznych Kościoła Katolickiego w Polsce.

Naczelną zasadą wszystkich działań podejmowanych przez księży, szafarzy, pracowników, animatorów, rodziców, dzieci i młodzież na terenie parafii jest działanie dla dobra dziecka i w jego najlepszym interesie.

Celem polityki „Standardów ochrony dzieci w parafii pw. NMP Pocieszenia w Zalesiu” jest tworzenie bezpiecznego środowiska w taki sposób, aby dziecko mogło czuć się w parafii dobrze, zgodnie z Jego indywidualnymi możliwościami i potrzebami w atmosferze życzliwości, szacunku, akceptacji i bezpieczeństwa.

2. Objaśnienie terminów

1. Dziecko – każda osoba do ukończenia 18 roku życia.
2. Opiekun dziecka – osoba uprawniona do reprezentacji dziecka, w szczególności rodzic lub opiekun prawny. W myśl niniejszego dokumentu opiekunem jest również rodzic zastępczy.
3. Pracownik parafii – rozumie się przez to: księży, każdą osobę zatrudnioną na umowę o pracę, ewentualnie na umowę zlecenia, ale także pracującą na zasadzie wolontariatu (nadzwyczajni szafarze Komunii Świętej, animatorzy grup, lektorzy dorośli, liderzy grup formacyjnych, członkowie scholi parafialnej i inni dorośli odwiedzający parafię i zapraszani do parafii okazjonalnie, sporadycznie).
4. Przez krzywdzenie dziecka powinno się rozumieć zamierzone lub niezamierzone działanie osoby dorosłej lub innego dziecka, które negatywnie wpływa na Jego rozwój fizyczny lub psychiczny.

3. Rozpoznawanie i reagowanie na czynniki ryzyka krzywdzenia dzieci

1. Wszyscy pracownicy parafii w ramach wykonywanych zadań i obowiązków zwracają uwagę, kiedy dzieciom dzieje się krzywda.
2. Wyróżnić można 4 podstawowe formy krzywdzenia:
 - 2.1. przemoc fizyczna, to np. bicie otwartą ręką, pięścią, szarpanie, szczypanie, kopanie, popychanie, policzkowanie,

- 2.2. przemoc psychiczna, to m.in. wyzywanie, wyśmiewanie, odtrącanie, ośmieszanie, poniżanie, upokarzanie, wciąganie dziecka w spory dorosłych,
 - 2.3. wykorzystane seksualne, to naruszanie sfery intymnej dzieci, zmuszanie do oglądania nagości osób dorosłych i dzieci, robienie zdjęć lub zmuszanie do oglądania filmów z udziałem nagich osób,
 - 2.4. zaniedbywanie, to: ograniczanie podstawowych potrzeb fizycznych i psychicznych dzieci. Brak akceptacji i respektowania podstawowych praw dziecka (zaniedbania higieniczne – braki i zaniedbania higieniczne w ubiorze dziecka lub jego niedożywienie, brak należytego nadzoru i opieki w domu i poza domem w godzinach wieczornych, czy nocnych, brak opieki lekarskiej)
3. Przemocy dzieci mogą doświadczać z różnych stron, np. ze strony rodziców lub opiekunów, innych osób dorosłych, innych uczniów czy pracowników parafii.

4. Zasady bezpiecznych relacji pracownicy parafii – dziecko

1. pracownicy parafii podejmują działania dla dobra dzieci i w ich najlepszym interesie,
2. każde dziecko jest traktowane z szacunkiem, uwzględnia się jego godność, prawo do prywatności, a także indywidualne potrzeby, zdolności i sytuację życiową.
3. działania podejmowane wobec dzieci powinny być adekwatne do zdarzenia, czy sytuacji, bezpieczne, uzasadnione i sprawiedliwe,
4. nikt nie może bić dzieci, popychać, zawstyżać, upokarzać, lekceważyć, obrażać, ani dotykać w nieprzyzwoity i niestosowny sposób,
5. pracownikom parafii nie wolno używać wobec dzieci wulgaryzmów, niewłaściwych gestów i żartów, czynić niewłaściwych, ośmieszających uwag, kierować do dzieci wypowiedzi dotyczących aktywności bądź atrakcyjności seksualnej oraz wykorzystywać przewagi fizycznej nad dziećmi przez zastraszanie, przymuszanie, groźby, szantaż emocjonalny,
6. pracownik parafii nie może proponować dzieciom alkoholu, wyrobów tytoniowych, ani nielegalnych substancji, oraz używać ich w obecności dzieci,
7. pracownicy parafii nie mogą zapraszać dzieci do swojego mieszkania, ani spotykać się z dziećmi poza godzinami zajęć w parafii. Pracownicy nie mogą utrzymywać relacji prywatnych z dziećmi (poza sytuacjami, gdy kontakty poza parafią wynikają z innych przyczyn – np. pracownik jest członkiem rodziny, bądź znajomym rodziny dziecka),
8. każdy kontakt z dziećmi powinien być jawny i wynikać z realizacji zadań i działań prowadzonych na rzecz parafii.
9. właściwą formą komunikacji z dziećmi, czy ich rodzicami, opiekunami poza godzinami pracy parafii są kanały służbowe (e-mail, telefon służbowy, oficjalna grupa (otwarta) w aplikacjach internetowych).

5. Zasady bezpiecznych relacji dziecko- dziecko

1. Pragniemy, by w relacjach międzyludzkich bliska była im ewangeliczna zasada: „Wszystko więc, co chcielibyście, żeby wam ludzie czynili, i wy im czyńcie” (Mt 7,12a)
2. Poszczególne zasady, na początku roku formacyjnego są przedstawiane w poszczególnych wspólnotach, co dzieci poświadczają swoim podpisem.
3. Ponadto regulamin, za pomocą dzieci, dostarczany jest do rodziców, co również mają poświadczyc swoim podpisem.

6. Procedury interwencji w przypadku krzywdzenia dziecka

1. W parafii powołany został przez ks. Proboszcza Parafialny Zespół Prewencyjny. Jest to grupa 3 osób dorosłych, świeckich. Są to tak zwane osoby zaufania, do których dziecko może się zwrócić z prośbą o pomoc w przypadku krzywdzenia.
2. Skład Parafialnego Zespołu Prewencyjnego:
 - zespołowi przewodniczy ks. Proboszcz – ks. Jakub Budkiewicz
 - Jan Doroszkiewicz – odpowiedzialny za standardy
 - Anna Doroszkiewicz – osoba zaufana
 - Bożena Zofia Kozłowska – odpowiedzialna za interwencję
3. Inne osoby, do których dziecko zawsze może się zwrócić w parafii o pomoc:
 - ksiądz proboszcz,
 - animatorzy grup,
 - każdy pracownik parafii, którego dziecko darzy zaufaniem.
4. Każda osoba w naszej parafii jest odpowiedzialna za tworzenie bezpiecznego środowiska: księża, szafarze, pracownicy, animatorzy, rodzice, dzieci i młodzież. Wszyscy razem starają się współpracować w trosce o dobro wspólne.
5. W przypadku jakiegokolwiek skrzywdzenia dziecka na terenie parafii ze strony pracowników lub innych dzieci, dziecko powinno zawiadomić osobę, do której ma zaufanie. Wówczas stosownie do zgłoszonego zdarzenia zostanie wdrożona odpowiednia procedura.
6. Dziecko może szukać wsparcia także poza parafią, w których uzyskać może fachową pomoc.
 - 800-12-12-12 – całodobowy dziecięcy telefon zaufania Rzecznika Praw Dziecka;
 - 112 – numer alarmowy w sytuacji zagrożenia życia lub zdrowia.

7. Zasady ochrony wizerunku dziecka

1. Parafia uznając prawo dziecka do prywatności i ochrony dóbr osobistych zapewnia najwyższe standardy ochrony Jego danych osobowych oraz Jego wizerunku zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.
2. Zgodę na publikację wizerunku dziecka, kwestia dotyczy poszczególnych „małych wspólnot”, nie dotyczy spotkań zbiorowych organizowanych przez parafię np. Eucharystia, wyjazdy pielgrzymkowe, festyny, rekolekcje. Zgodę wyrażają w formie pisemnej rodzice lub opiekunowie prawni.

8. Zasady dostępu dzieci do Internetu i mediów elektronicznych

1. Infrastruktura sieciowa parafii nie umożliwia dzieciom dostępu do Internetu, w czasie zajęć katechetycznych, duszpasterskich, formacyjnych. Sieci wi-fi są zabezpieczone hasłami znanymi tylko wybranym pracownikom parafii.
2. Z Internetu dzieci korzystać mogą jedynie pod nadzorem osoby dorosłej z parafii, która czuwa nad ich bezpieczeństwem podczas zajęć. Zachęcamy aby na spotkaniu formacyjnym i modlitewnym, w ramach wolności osobistej, nie przynosić telefonów komórkowych.
3. Pracownicy parafii reagują na niebezpieczne, szkodliwe i krzywdzące sytuacje dziejące się w przestrzeni internetowej, zwłaszcza wtedy, kiedy dziecko doświadcza krzywdzenia w sieci.

9. Monitoring stosowania standardów

1. Raz na dwa lata dokonywana jest analiza realizacji Polityki ochrony dzieci przed skrzywdzeniem i w razie potrzeby ks. Proboszcz wprowadza do Polityki niezbędne zmiany i ogłasza pracownikom parafii, dzieciom i ich opiekunom nowe brzmienie Polityki.

10. Zasady udostępniania rodzicom i dzieciom

standardów do zapoznania się z nimi i ich stosowania.

1. Dokument „Standardy ochrony dzieci w parafii pw. NMP Pocieszenia w Zalesiu” jest dokumentem parafii ogólnodostępnym dla pracowników parafii, dla dzieci oraz ich opiekunów.
2. Pracownicy parafii – księża, animatorzy, liderzy grup formacyjnych, mają obowiązek zapoznania dzieci ze standardami oraz omówienia ich w taki sposób, aby dzieci mogły je zrozumieć, niezależnie od wieku.

11.Przepisy końcowe

1. Polityka ochrony dzieci przed skrzywdzeniem wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
2. Ogłoszenie następuje w sposób dostępny dla pracowników parafii, dzieci i ich opiekunów, w ramach ogłoszeń parafialnych oraz na stronie internetowej parafii.
3. Wszyscy pracownicy składają pisemne oświadczenie o zapoznaniu się polityką.
4. Oświadczenia stanowią załącznik segregatora **STANDARDY OCHRONY MAŁOLETNICH**.
5. Dokument Polityki przechowywany jest w kancelarii parafii wraz z kopią dostępną dla osób zainteresowanych.

II. STANDARDY

Standard 1: Stworzenie i zachowanie bezpiecznego środowiska w parafii

1. W parafii został opracowany i wprowadzony w życie wewnętrzny dokument, w którym zawarta jest polityka ochrony przebywających tam dzieci i osób dorosłych zgodnie z obowiązującymi standardami wyznaczonymi zarówno przez dokumenty państwowe (Ustawę o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz innych ustaw z dn. 28 lipca 2023 r. – tzw. „Ustawa Kamilka”), jak i wskazania wynikające z Wytycznych Kościoła katolickiego w Polsce.
2. W parafii działa Zespół ds. Prewencji (patrz.: Standard 2).
3. Polityka ochrony dotyczy szczegółowych zasad bezpieczeństwa i sposobów ochrony przebywających tam dzieci i bezbronnych dorosłych, czyli:
 - rekrutacji personelu i osób zaangażowanych duszpastersko w parafii;
 - bezpiecznych relacji pomiędzy dorosłymi zatrudnionymi i pomagającymi duszpastersko w parafii a dziećmi i bezbronniymi dorosłymi;
 - bezpiecznych relacji pomiędzy rówieśnikami;
 - bezpiecznego korzystania z Internetu i mediów elektronicznych;
 - zasady ochrony wizerunku i danych osobowych;
 - sposobu reagowania w parafii na przypadki podejrzenia, że dziecko doświadcza przemocy fizycznej, psychicznej czy seksualnej i zasad prowadzenia rejestru interwencji;
 - pomocy osobom pokrzywdzonym.
4. Standardy ochrony są dostępne w parafii i podane do publicznej wiadomości (na stronie internetowej).

Standard 2: Weryfikacja, delegowanie i edukacja kapłanów, osób konsekrowanych i świeckich pracujących z dziećmi i z osobami bezbronniymi w parafii

1. Obowiązki proboszcza

1. Do obowiązków proboszcza należy wdrażanie w życie standardów ochrony przed przemocą.
2. O każdej osobie zaangażowanej w parafii i mającej kontakt z dziećmi w obszarze związanym z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, rozwojem duchowym, opieką nad dziećmi proboszcz uzyskuje dane z *Rejestru Sprawców Przepięstw na Tle Seksualnym*. Dokumenty przechowuje w kancelarii parafialnej.
3. Dodatkowo, przed nawiązaniem stosunku pracy lub przed dopuszczeniem osoby do działalności (np. wolontariackiej) proboszcz ma obowiązek uzyskania od tej osoby informacji z *Krajowego Rejestru Karnego*.
4. Jeśli parafia zatrudnia firmy z zewnątrz lub udostępnia pomieszczenia podmiotom zewnętrznym, a ich działalność nie obejmuje kontaktu z dziećmi, należy po pierwsze: zadbać o to, aby dzieci faktycznie nie przebywały same w obecności osób z zewnątrz, po drugie wskazane jest, aby osoby te lub zarządcę podmiotu zewnętrznego zapoznać z standardami ochrony dzieci.
5. Proboszcz parafii powołuje Zespół ds. Prewencji. W jego skład wchodzi: osoba odpowiedzialna za standardy ochrony dzieci, osoba zaufana oraz osoba odpowiedzialna za interwencję.
6. Osoba odpowiedzialna za standardy troszczy się o to, aby standardy były w parafii znane, wdrażane i przestrzegane
7. Osoba zaufana powołana jest do przyjmowania zgłoszeń w przypadku naruszenia standardów lub zaistnienia incydentów przemocy. Musi to być osoba faktycznie budząca zaufanie. Nie może ona na własną rękę podejmować działań służących wyjaśnieniu podejrzeń i zarzutów lub weryfikacji zgłaszanych faktów. Współpracuje ściśle z osobą odpowiedzialną za interwencję. Osoby te zobowiązane są do zachowania poufności.
8. Osoby powyższe tworzą Zespół ds. Prewencji i ściśle z sobą współpracują. Wskazane jest, aby były to świeckie osoby cieszące się zaufaniem, odpowiednio przeszkolone i kompetentne, które będą wiedziały, jakie działania w danej sytuacji są stosowne i konieczne. Nie mogą to być osoby uwikłane w lojalność środowiskową lub w konflikcie interesów.
9. Zespół ten współpracuje również z osobami odpowiedzialnymi w diecezji lub zgromadzeniu za prewencję oraz z delegatką/delegatem ds. ochrony dzieci i młodzieży.
10. Wszelka działalność dotycząca ochrony oraz interwencji i pomocy musi być dokumentowana. Wpisów w rejestrze zdarzeń dokonują osoby bezpośrednio zaangażowane w daną aktywność, ale za bezpieczne przechowywanie notatek odpowiedzialny jest proboszcz. Rejestr prowadzi się zgodnie z zasadami ochrony danych wrażliwych.

2. Obowiązki duszpasterzy dzieci

Duszpasterze dzieci powinni:

1. czuwać nad własną dojrzałością emocjonalną, psychiczną, duchową;
2. starać się o dobór żywo wierzących, rzetelnych, zweryfikowanych i odpowiednio przeszkolonych osób do pełnienia funkcji animatorów, wychowawców itd.;
3. wspierać dzieci w ich rozwoju ku dojrzałości;
4. dbać o respektowanie zasad kultury (wobec dzieci i między nimi);
5. czuwać nad równym traktowaniem wszystkich dzieci, z uwzględnieniem ich szczególnych potrzeb i osobistych uwarunkowań;
6. dbać o przestrzeganie prawa do nienaruszalności cielesnej i prywatności;
7. organizować działania duszpasterskie w miejscach bezpiecznych;
8. utrzymywać możliwie żywy i transparentny kontakt z rodzicami dzieci;
9. dbać o przestrzeganie zasad prywatności i ochrony wizerunku oraz danych osobowych dzieci

Standard 3: Sposób reagowania na oskarżenia lub niewłaściwe zachowania

1. W przypadkach przemocy fizycznej bądź seksualnej, gdy sprawcą jest osoba dorosła lub dziecko, należy zgłosić ten fakt zgodnie z prawem do organów ścigania lub/oraz do delegata właściwej instytucji kościelnej.
2. Gdy sprawa dotyczy niewłaściwego zachowania osób świeckich zatrudnionych w parafii bądź wolontariuszy, sprawę należy zbadać i podjąć adekwatne kroki w zależności od tego, czego dotyczyło to zachowanie. Każdorazowo należy podjąć z tą osobą rozmowę i jeśli zajdzie taka potrzeba, to okresowo lub stale wycofać ją z pracy duszpasterskiej.
3. Jeśli niewłaściwe zachowanie dotyczy dziecka, należy o tym zawiadomić jego rodziców i wraz z nimi podjąć odpowiednie działania.
4. Jeśli sprawa dotyczy niewłaściwych zachowań dzieci wobec siebie nawzajem, należy niezwłocznie zawiadomić rodziców dzieci i wraz z nimi podjąć odpowiednie działania.
5. Osoba odpowiedzialna za przyjmowanie zgłoszeń współpracuje z proboszczem i delegatem diecezjalnym.
6. Każda informacja o niewłaściwym zachowaniu powinna być traktowana poważnie, gdyż jest działaniem prewencyjnym.

Standard 4: Zapewnienie opieki i wsparcia osobom skrzywdzonym

1. Każda osoba, która mówi o doświadczanej przez siebie krzywdzie, winna zostać przyjęta z szacunkiem i uważnie wysłuchana.
2. Osoba skrzywdzona powinna otrzymać informację o możliwych formach pomocy, z której może skorzystać na terenie parafii lub poza nią.
3. W sytuacji, gdy osoba wskazana jako sprawca jest kapłanem lub inną osobą zaangażowaną w parafii, należy jak najszybciej zapewnić bezpieczeństwo osobie skrzywdzonej (np. przez niedopuszczanie do niej osoby wskazanej lub podejrzanej o krzywdę). Następnie należy jej udzielić pomocy, jakiej potrzebuje. Osoby poszkodowane nie powinny być obciążane kosztami udzielanej im pomocy.
4. Troska duszpasterska wobec osoby skrzywdzonej i jej bliskich polega przede wszystkim na życzliwym wysłuchaniu i pomocy w odbudowaniu jej więzi z Bogiem i zaufania do Kościoła. Organizowana jest w porozumieniu z diecezjalnym duszpasterzem ds. pomocy duchowej osobom skrzywdzonym.
5. Jeśli osoba skrzywdzona należała do jakiejś grupy parafialnej, również inni uczestnicy tej grupy powinni otrzymać pomoc duszpasterską i ewentualnie psychologiczną.
6. Jeśli osobą skrzywdzoną jest dziecko, pomoc powinna otrzymać również jego rodzina.
7. Parafianie powinni być we właściwy sposób poinformowani o tym, co się wydarzyło, oraz otrzymać stosowną pomoc. Należy przy tym zachować zasadę ochrony dobrego imienia osoby skrzywdzonej.
8. Jeśli zgłoszenie dotyczy przestępstwa określonego w prawie karnym i/lub kanonicznym, osoba przyjmująca zgłoszenie postępuje zgodnie z procedurami zawartymi w Wytycznych KEP.
9. Jeśli zgłoszenie dotyczy innej krzywdy czy niewłaściwego zachowania, osoba zgłaszająca otrzymuje informację o podjętych w sprawie krokach.
10. Wszelkie działania i uzyskane informacje objęte są zasadą poufności, ale osoby skrzywdzonej nie wolno zobowiązywać do zachowania tajemnicy.

Standard 5: Sposób postępowania z podejrzanym o wykorzystanie seksualne i przemoc

1. Do parafii mogą należeć osoby, które są oskarżone o różne przestępstwa bądź mają wyrok w zawieszeniu, lub też wróciły do środowiska po odbytych wyroku. Nie powinny one pracować z dziećmi, natomiast powinny zostać objęte pomocą duszpasterską.

2. W sytuacji, gdy podejrzanym lub oskarżonym jest dziecko, należy współpracować z jego rodzicami lub opiekunami prawnymi w takim zakresie, w jakim jest to możliwe i potrzebne. Ich również dobrze jest otoczyć opieką duszpasterską.
3. W sytuacji, gdy osobą podejrzaną lub oskarżoną jest kapłan lub osoba konsekrowana, należy zastosować się do wskazań uzyskanych od biskupa miejsca lub przełożonych. W sytuacji, gdy podejrzenie lub oskarżenie dotyczy proboszcza, osoba odpowiedzialna w parafii za interwencję zgłasza sprawę bezpośrednio do diecezjalnego lub zakonnego delegata ds. ochrony dzieci i młodzieży. Wobec takiej osoby powzięte zostają kroki przewidziane przez Wytyczne KEP.
4. Gdy osobą podejrzaną lub oskarżoną jest świecki pracownik lub wolontariusz parafialny, należy odsunąć taką osobę od podejmowanej pracy związanej z kontaktem z dziećmi na czas wyjaśnienia sprawy lub do czasu decyzji prokuratury oraz objąć ją stosowną opieką (psychologiczną, duszpasterską).
5. W procesie wyjaśniania sprawy oraz w podawaniu informacji należy również zadbać o zachowanie ochrony dobrego imienia domniemanego sprawcy.

Standard 6: Zasady chroniące w obszarze parafialnym

6.1. Zasady chroniące dotyczące dzieci (granice zachowań)

Dzieckiem jest osoba, która nie ukończyła 18. roku życia. Potrzebuje do tego opieki, troski, serdeczności, kształcenia i wychowania. Dzieje się to w rodzinie, ale również poprzez relacje z autorytetami oraz wartościami przekazywanymi w środowisku rówieśniczym i wychowawczym. Wszelkie oddziaływanie wychowawcze zawsze musi się dokonywać z poszanowaniem woli rodziców bądź prawnych opiekunów.

Wprawdzie niemożliwe jest stworzenie wyczerpującej listy zachowań niepożądanych, ani też wskazanie precyzyjnych granic wszystkich zachowań, należy jednak kierować się poniższymi wskazówkami oraz roztropnością i wrażliwością ewangeliczną.

6.1.1. Zasady chroniące w kontakcie bezpośrednim

- Wszystkie spotkania z dziećmi na terenie parafii powinny być organizowane w miejscach oficjalnych, ogólnodostępnych i do tego przygotowanych.
- Nie można przebywać z dzieckiem sam na sam w warunkach odizolowanych. Jeżeli dobro dziecka wymaga indywidualnego spotkania, nie może się ono odbywać w sekrecie (zalecane powiadomienie rodziców lub przełożonego) i w warunkach odizolowanych. Osoba przeprowadzająca spotkanie powinna zatroszczyć się o transparentność (np. przeszklone lub uchylone drzwi pomieszczenia, które nie mogą być zamknięte na klucz, obecność innych osób w bezpośrednim pobliżu, powiadomienie innych osób o spotkaniu itp.). Indywidualnych spotkań z dziećmi nie wolno w nieroztropny sposób mnożyć ani przedłużać.

- Dzieci nie mogą przebywać w parafialnych pomieszczeniach mieszkalnych bez opieki rodzica lub opiekuna prawnego (poza sytuacjami, gdy kontakty wynikają z innych przyczyn – np. pracownik jest członkiem rodziny). Nie powinny też towarzyszyć duszpasterzom w miejscach lub w sprawach niezwiązanych ze sprawowaniem posługi lub formacją.
- Dzieci powinny zawsze pozostawać pod opieką osoby dorosłej. Podczas pełnienia funkcji wychowawczych opiekunowie nie mogą pozostawać pod wpływem alkoholu lub substancji psychoaktywnych ani przyjmować ich w obecności dzieci.
- Dzieci na terenie parafii nie mogą przebywać pod wyłączną opieką innego dziecka, chyba że inaczej stanowią regulaminy religijnych ruchów duszpasterstwa pozaparafialnego, np. Ruchu Światło-Życie, w tym wypadku stosuje się standardy opracowane przez te grupy. Osoby te powinny być odpowiednio uformowane, przygotowane i pełnić posługę pod okiem dorosłych.
- Jeśli spotkania formacyjne, np. przygotowanie do bierzmowania, odbywają się w domach wybranych rodzin, również muszą być przeprowadzane w grupie, nigdy indywidualnie.
- Zakazuje się przewożenia dzieci prywatnymi samochodami, zwłaszcza w pojedynkę, bez wiedzy i wyraźnej zgody rodziców lub opiekunów prawnych.
- Niestosowne jest skracanie dystansu przez przechodzenie na „ty” osoby dorosłej z dzieckiem.
- W prywatne życie dziecka wolno ingerować tylko w takim wymiarze, w jakim wymaga tego konkretny problem.
- W przypadku konieczności podjęcia rozmów na temat seksualności należy wykazać się delikatnością i roztropnie rozemnać, czy takiej rozmowy nie powinien przeprowadzić specjalista.
- W obecności dzieci nie wolno wypowiadać treści i żartów o podtekście seksualnym. Zabronione jest prezentowanie dzieciom treści obscenicznych, erotycznych, pornograficznych lub mających podtekst seksualny, zawierających sceny brutalnej przemocy bądź nieodpowiednich do wieku i wrażliwości odbiorców w jakikolwiek sposób i za pomocą jakiegokolwiek urządzenia.
- Niedozwolone jest stosowanie przemocy fizycznej oraz psychicznej, takiej jak: poniżanie, upokarzanie, ośmieszanie, dokuczanie, szykanowanie, znęcanie się itp., zarówno w bezpośrednich kontaktach, jak i za pośrednictwem mediów społecznościowych.
- Każdy przypadek przemocy fizycznej, psychicznej (emocjonalnej) czy seksualnej pomiędzy dziećmi wymaga natychmiastowej reakcji ze strony opiekunów.

- Nie wolno dotykać dzieci wbrew ich woli ani w sposób nieadekwatny do relacji duszpasterskich lub wychowawczych.

6.1.2. Zachowania niedozwolone

- wszelkie formy okazywania niechcianej czułości;
- dotykanie piersi, pośladków, genitaliów i ich okolic (choćby przez bieliznę lub odzież);
- pocałunki;
- mocne i zamykające uściski, uniemożliwiające przerwanie kontaktu;
- klepanie po pośladkach, udach, kolanach, głowie;
- łaskotanie lub mocowanie się w dużej bliskości cielesnej;
- masaże;
- sadzanie na kolanach;
- kładzenie się lub spanie obok;
- ocieranie się;
- seksualizacja i seksizm;
- różne formy poniżania oraz mobbing;
- używanie wulgaryzmów.

6.1.3. Zachowania właściwe w naszym kręgu kulturowym

- uścisk dłoni lub delikatne objęcie, przytulenie, pocałunki w policzek;
- delikatne poklepanie po ramionach lub plecach jako wyraz akceptacji wsparcia, pocieszenia;
- dotyk ramion, rąk czy barku jako wyraz bliskości;
- trzymanie się za ręce w czasie np. zabawy lub dla uspokojenia wzburzenia emocjonalnego;
- trzymanie za ręce dzieci w czasie spaceru;
- siadanie w pobliżu małych dzieci;
- podnoszenie lub trzymanie na rękach dzieci do ok. 3. roku życia;

- przytulanie i branie na kolana małych dzieci za zgodą ich rodziców i najlepiej w ich obecności;
- dzieciom nie wolno robić zdjęć lub filmować bez ich zgody. Nie wolno upubliczniać zdjęć, filmów z udziałem dzieci bez pisemnej zgody ich rodziców lub opiekunów prawnych, z wyjątkiem zdjęć dużych grup w miejscach publicznych w związku z informowaniem o wydarzeniach;
- zabrania się częstowania dzieci tytoniem, alkoholem i innymi substancjami psychoaktywnymi, posiadania środków niedozwolonych przez prawo. Nie wolno również tolerować ich posiadania oraz zażywania przez dzieci.

6.1.4. Zasady ochrony dotyczące wyjazdów

Zachęca się do pełnej transparentności w organizowaniu spotkań z dziećmi. W odpowiednim czasie należy:

- zapoznać rodziców lub opiekunów prawnych dzieci z harmonogramem prowadzonych spotkań;
- zadbać o wyrażenie przez nich zgody w formie pisemnej na udział w spotkaniach;
- ustalić zasady odbioru dzieci;
- ustalić zasady komunikacji elektronicznej z dziećmi;
- wszystkie formy zorganizowanego czasu, a w sposób szczególny wypoczynku dzieci powinny być realizowane zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa;
- na wyjazdy grupowe należy uzyskać pisemną zgodę rodziców lub opiekunów prawnych, po uprzednim zapoznaniu ich z ramowym planem działania i zasadami jego organizacji (regulaminem). Podczas wyjazdu rodzice lub opiekunowie prawni mają prawo do kontaktu ze swoim dzieckiem oraz z jego opiekunem;
- podczas wyjazdów parafialnych opiekunowie nie powinni nocować w tym samym pomieszczeniu co podopieczni. Chyba że inaczej stanowią regulaminy religijnych ruchów duszpasterstwa pozaparafialnego, np. Ruchu Światło-Życie. W sytuacji szczególnej, wymagającej od opiekuna pozostania w nocy w pomieszczeniu z wychowankiem, powinien on o tym fakcie zawiadomić inną osobę dorosłą, kierownika wyjazdu oraz, jeśli to możliwe, rodzica lub opiekuna prawnego wychowanka. Jeśli wyjazd przewiduje noclegi zbiorowe, organizator zawiera informację na ten temat w regulaminie. Szczególnie zadbać należy o ochronę dzieci w toaletach, łazienkach, przebieralniach czy szatniach.

6.2. Zasady chroniące dotyczące wszystkich, również dorosłych

- Sakrament pokuty i pojednania, a także spotkania związane z towarzyszeniem duchowym powinny odbywać się w miejscach do tego wyznaczonych (konfesjonał lub miejsce osobne, ale widoczne). Jeśli nie można zachować tej zasady (np. w czasie wakacji, pielgrzymki czy przy spowiedzi osoby chorej czy z niepełnosprawnością), należy zadbać o to, by spowiednik i penitent byli dostępni (drzwi pomieszczenia nie mogą być zamknięte na klucz) lub widoczni dla innych osób (np. przeszklenia w drzwiach, uchylone drzwi do pomieszczenia). Niedopuszczalne jest spowiadanie lub tzw. rozmowy duchowe, z dziećmi, w pokojach prywatnych.
- Podczas Mszy świętych o uzdrowienie połączonych z modlitwą wstawienniczą należy zadbać o to, aby modlitwa taka odbywała się przy głównym ołtarzu, w miejscach godnych, widocznych, centralnych, a nie w różnych „zaułkach”, przyciemnionych pomieszczeniach itp.
- Zaleca się, aby odwiedziny chorych (dotyczy księży oraz szafarzy i wolontariuszy) odbywały się w miarę możliwości, w obecności osoby trzeciej (kogoś z rodziny, z sąsiedztwa, osoby posługującej w parafii).
- Zobowiązania i obietnice księdza, pracownika lub osoby posługującej w parafii, zwłaszcza te, za które uiszczono wynagrodzenie, powinny być udokumentowane w formie pisemnej, a kopia przekazana beneficjentowi.

Standard 7: Edukacja dzieci oraz osób bezbronnych w ochronie swoich granic

Należy zwrócić szczególną uwagę, pracownikom oraz parafianom na niewłaściwe zachowania w odniesieniu do dzieci:

1. pozostawianie dzieci bez opieki;
2. okazywanie niechcianej czułości;
3. próby nawiązywania kontaktu w miejscach odosobnionych;
4. epatowanie nagością, nieodpowiednim strojem w miejscach kultu oraz duszpasterstwa
5. zapraszanie, zwłaszcza indywidualnie, do miejsc takich jak np. sauna;
6. przekraczanie granic nienaruszalności cielesnej;
7. zbyt intensywne dążenie do osobistego kontaktu;
8. infantylne zachowania opiekunów;
9. prowokacja i wciąganie w sytuacje dwuznaczne;

10. prezentowanie nieodpowiednich i wulgarnych treści (zwłaszcza materiałów o charakterze erotycznym, pornograficznym, obrazujących przemoc lub w inny sposób przyczyniających się do dyskomfortu);
11. nadmierne i indywidualne obdarowywanie prezentami i inne formy faworyzowania;
12. brak empatii i wrażliwości na potrzeby dzieci;
13. proponowanie, używanie alkoholu lub środków psychoaktywnych itp. lub bycie pod ich wpływem.

Świadkowie takich sytuacji powinni podjąć odpowiednie działania.

Standard 8: Szkolenie i stałe wsparcie dla osób zajmujących się profilaktyką

8.1. Zakres szkoleń w temacie ochrony dzieci i osób bezbronnych oraz kto je prowadzi

Wszyscy pracownicy i wolontariusze w parafii otrzymują potrzebną im wiedzę o standardach przyjętych i obowiązujących w parafii – kodeksie zachowań, procedurach związanych z interwencją i zgłoszeniem. Szkolenia prowadzi osoba odpowiedzialna w parafii za prewencję we współdziałaniu z księdzem proboszczem.

Osoba pracująca z dziećmi i osobami bezbronnymi powinna otrzymać zaświadczenie o udziale w szkoleniu.

Osoba pracująca z dziećmi i osobami bezbronnymi co dwa lata uczestniczy w szkoleniu z zakresu prewencji. Treść tych szkoleń przygotowana jest przez osobę odpowiedzialną w diecezji.

Standard 9: Zapewnienie jakości i ciągłości działań w zakresie prewencji

Dokument zawierający standardy ochrony dzieci i osób bezbronnych w parafii aktualizowany jest co dwa lata.

Ewaluacja dokumentu dokonywana jest w danej placówce przez osobę odpowiedzialną za prewencję we współpracy z proboszczem i osobami wyznaczonymi przez proboszcza, a następnie konsultowana z osobami zaangażowanymi w duszpasterstwo parafialne.